

Magt og Myndighed nok til at gjøre det, hvor det mente, at man kom det for nær. Saaledes skulde imidlertid ikke den politiske Udvikling gaa for sig hertilands, takket være vore Modstandere. Jeg havde ønsket det, hvad det ærede Medlem maatte veed saa godt som Nogen, ja, maatte bedre, jeg havde ønsket, at vi vare komne til Parlamentarismen — lad mig bruge det Udtryk — ad den rolige Forhandlings Vej saa at sige umærkelig, at vort Folk var kommet dertil uden de store Kampe. Men jeg skal indrømme, at den Vej, vi ere komne ind paa, kan ogsaa have sine Fordele. Jeg vil gjerne se en Ting saa lys som mulig. Jeg skal saaledes minde ærede Medlemmer om, at ærede Herrer ved denne Kamp, de nu have foranlediget, have vaakt en politisk Bevidsthed i vort Folk, som ellers ikke vilde være kommen tilstede. Det maa nu erkjendes, at den Forsatning, vi have paa Papiret, skal det i Virkeligheden vinde Paragraf for Paragraf, og naar den een Gang er vunden, er den bleven Kjød og Blod af Folket selv, saaledes at Ingen derefter skal vove at røre den med vanhellig Haand. Jeg skal fremdeles minde om, at vi i den Kamp, vi føre, hvor man, som jeg mener, ikke vil give Folkethinget, hvad der tilkommer det, have sagt: Lad os saa bruge Magten, hvor vi have den, lad os i vor kommunale Styrelse sætte de Mænd ind, som ere vore, lad os i vore egne Foreninger lære at styre vore egne Sager, og derom har en ældre Parlamentariker, som nu er borte, sagt, at der ved lægges Grundvolden for sand konstitutionel Styrelse, et Fundament, som er det rette Fundament for Selvstyrelsen, nemlig gjen-nem Kommunen. Det er altsaa det Lyse ved den Kamp, vi føre, den Bevidsthed, den har vaakt, og de Frugter, den har baaret i den Retning, jeg har nævnet. Det Mørke, som jeg ikke kan lade uberørt, er den Demoralisation, som er ved at indtræde, og som ogsaa til en vis Grad giver sig tilkjennde i Embedsstanden. Nu har jeg nok hørt de høitærede Miniistre, i hvert Fald den høitærede Indenrigsminister, sige at hævde en vis Upartiskhed i disse Sager. Han har saaledes sagt, at Modpartiet heller ikke vilde være bleven nægtet Blads i Frederiksborg Have, dersom det havde begjæret den. Men det kan dog ikke nægtes, at de Affættelser, som jo ikke ere mange, men som man dog er begyndt paa, vise, i hvilken Retning Regjeringen helst ønsker, at dens Embedsmænd skulle gaa, og jeg skulde tage meget feil, om ikke ogsaa Embedsmændene forstaa en halvkvædet Vise godt. Der er jo nævnet flere Exempler herpaa. Jeg skal føie eet til dem,

der allerede ere nævnte. Det er et Vidnesbyrd fra Amtmanden over Holbæk Amt, Kammerherre Benzon. Han udfalte ifølge et Referat i Kallundborg Dagblad ved et kommunalt Møde om Monrads kommunale Statistiske Følgerende — jeg antaer, at jeg med den høitærede Formands Tilløbelse maa oplæse det —: „Lad mig sige Dem en Ting; selv om alle de valgte Amtsraadsmedlemmer kunde slutte sig til det, ja selv om jeg havde været aldeles enig med Dem i det Hele, maa De vide, at jeg paa Grund af min Estilling som Amtmand ikke kunde tiltræde en saadan Udtalelse som af Udvalget foreslaet“. Denne Udtalelse var selvfølgelig fremkommen fra Venstremændene i Udvalget i Amtsraadet. Der have vi et Vidnesbyrd af en Amtmand. Jeg ved ikke, at han er særlig politisk, men han har selv den Opfattelse, at selv om han havde en anden Mening, vilde det dog ikke anstaa ham at udtale den. Det er det Beklagelige, — det er der flaaet flere Gange paa — at det Mørke ved Situationen er, at Autoriteten i en forbausende Grad svækkes, thi Befolkningen kan ikke, efter hvad der er sket, have nogen Tro til Embedsmændene, naar de kaste sig ind i Kampen og træde op som Talere og politiske Ordførere. Der er een Ting endnu, og det er, at naar vi faae vore Embedsmænd ind i den politiske Kamp, gaar Forgyldningen rent af dem; thi det viser sig mange Gange, at vore Dommere og saakaldte lærde Folk ere daarligere i Politiken end de Mærde, og naar dertil kommer, at Befolkningen ikke en Gang kan have den Tro, at de ere upartiske, svækkes Autoriteten baade for Dommerstanden og for den høiere Embedsstand, af hvilke flere have været inddragne i Debatten, i en forbausende Grad. Det er det, jeg beklager mest ved den nærværende Styrelse. Jeg tror, at ethvert Menneffe maa beklage, at Autoriteten svækkes ved den Maade, hvorpaa Kampen føres fra vore Modstanderes Side. Nu er det vel blevet sagt, at der vistest Upartiskhed i Forhold til Embedsmændene. Det har den høitærede Kultusminister sagt, men kunde det saa ikke have været ønskeligt, at den høitærede Justitsminister havde sendt et Cirkulære til samtlige sine Politimestre, i hvilket han havde sagt som saa: Ved de Møder, hvor der kan finde Oplob Sted, og fremfor Alt, hvor der er Tale om Politik, maa De stille Dem paa et strengt neutralt Grundlag (Steensstrup: Tavist!). Sa skulde en saadan Udtalelse ikke være paa sin Blads (Steensstrup: Den kommer ikke!). Ja, den kommer ikke, men jeg vil gaa videre og sige, at det havde ikke været af Veien, at Justitsministeren havde tilspøiet, enten stille